

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **P.M.**, DiS., zast. Mgr. Lenkou Konvalinovou, LL.M., advokátkou se sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábr. Ludvíka Svobody 12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2019, č. j. 1720/2019-160-SPR/4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022, č. j. 16 A 4/2020-94,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 10. 2022, č. j. 16 A 4/2020-94, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 11. 11. 2019, č. j. 1720/2019-160-SPR/4, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **28 570 Kč** k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Lenky Konvalinové, LL.M., advokátky se sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) ze dne 12. 7. 2019, č. j. MHMP 1416814/2019/Lap, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení § 4 písm. c) a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích

a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Žalobce měl dle prvostupňového rozhodnutí dne 13. 5. 2019 v 9:17 hodin řídit motorové vozidlo v Praze 4 na ulici X ve směru jízdy od ulice X k ulici X, přičemž nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou na pozemní komunikaci. V úseku, kde byla povolena rychlost 30 km/h, mu byla naměřena jako nejnižší skutečná rychlost jízdy rychlost 50 km/h. Dále byl zasahujícím policistou vyzván k podrobení se orientačnímu dechovému vyšetření dle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda nebyl během jízdy pod vlivem alkoholu, ovšem žalobce se tomuto vyšetření odmítl podrobit. Byl proto vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, jemuž se rovněž odmítl podrobit. Žalobci byla za výše uvedené přestupky uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 12 měsíců ode dne nabytí právní moci daného rozhodnutí.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví.

[3] Ohledně námitky údajného nesplnění podmínek pro spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu dospěl městský soud k závěru, že se žalobce skutečně odmítl v rozporu s § 5 odst. 1 písm. f) tohoto zákona podrobit odbornému lékařskému vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Žalobce se sice téhož dne dobrovolně podrobil odbornému lékařskému vyšetření s negativním výsledkem na přítomnost alkoholu, ale odběr krve byl proveden po více než třech hodinách od zastavení vozidla. S takovým odstupem nelze považovat zjištěný stav alkoholu v těle za totožný se stavem v době řízení vozidla vzhledem k přirozenému odbourávání alkoholu v těle. Videozáznam, který byl pořízen během policejního zákroku, byl podle městského soudu nepřehledný z důvodu jednání tehdy přítomné právní zástupkyně žalobce. Přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu je spáchán již prvním odmítnutím poskytnout součinnost k provedení odborného lékařského vyšetření. Změna stanoviska řidiče může mít vliv na naplnění materiálních znaků přestupku, nicméně se tak musí stát v krátkém časovém odstupu, aby byla zachována relevance zjištění ovlivnění řidiče alkoholem v době přerušení jízdy řidiče policií. Následné dobrovolné podrobení se odbornému lékařskému vyšetření s větším časovým odstupem s negativním výsledkem je proto pro posouzení přestupkové odpovědnosti žalobce irelevantní.

[4] Městský soud nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že se neodmítl podrobit vyšetření, zda byl pod vlivem alkoholu, a že sám v 9:40 hod. požadoval odborné lékařské vyšetření odběrem krve. Z videozáznamu ze zásahu Policie ČR bylo patrné, že žalobcova právní zástupkyně od počátku namítala nezákonnost výzvy zasahujících policistů s odkazem na ustanovení zákona a obsah webové stránky policie. Dle videozáznamu byl žalobce v 9:40 hod. opakovaně vyzván k podrobení se orientační dechové zkoušce, nicméně s tím neprojevil souhlas. Právní zástupkyně žalobce sice v 9:40 hod. sdělila, že se žalobce podrobí odbornému lékařskému vyšetření, nicméně následně provedení odborného lékařského vyšetření odmítla. Takový postoj nelze hodnotit jinak než jako odmítnutí výzvy policisty ve smyslu § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu.

[5] Městský soud nesouhlasil ani s námitkou, že žalobce nebyl poučen o následcích odmítnutí podrobit se vyšetření na přítomnost alkoholu v těle. Policisté tuto povinnost

pokračování

neměli z důvodu přítomnosti právní zástupkyně žalobce, která dle videozáznamu měla znalosti v oblasti přestupkového práva. Žalobci proto nemuselo být poskytnuto poučení o následcích, které mu byly známy. Městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 13. 7. 2016, č. j. 2 As 146/2015-54, dle kterého nedbalostní forma zavinění u přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s povinností účastníka provozu řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích a pokyny policisty nevyžaduje poučení o následcích odmítnutí vyšetření přítomnosti alkoholu v těle.

[6] K námitce, že předpokladem výzvy k podrobení se orientační dechové zkoušce je důvodné podezření z ovlivnění alkoholem, městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 10. 5. 2016, č. j. 2 As 146/2015-45, č. 3441/2016 Sb. NSS, dle kterého policisté podrobují řidiče orientační dechové zkoušce i bez toho, že by měli před rozhodnutím o provedení silniční kontroly řidiče jakékoliv nutné podezření z ovlivnění alkoholem. Ohledně námitky absence společenské nebezpečnosti městský soud uvedl, že žalobce netvrdil okolnosti, které by vylučovaly zákonem požadované materiální znaky přestupkového jednání. Podmínky spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu tedy byly splněny.

[7] Městský soud naopak shledal důvodnou námitku, že žalobce nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost, jelikož na daném úseku platila zákonná úprava rychlosti ve výši 50 km/h a nikoliv 30 km/h, jak se domníval žalovaný. Žalobce se proto nedopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Dle městského soudu však daná vada nezaložila nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož neměla vliv na žalobcovo právní postavení.

[8] Magistrát totiž v souladu s absorpční zásadou uložil žalobci trest za přestupek nejprísněji sankcionovaný, a to v jeho nejnižší možné zákonné sazbě. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je proto nerozhodná jakákoliv nezákonnost v rozsahu viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. S ohledem na uložený nejnižší možný trest za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu totiž neměla nezákonnost odsouzení za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu vliv na celkovou výši uložené sankce.

II. Obsah kasační stížnosti žalobce

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Městský soud se v napadeném rozsudku dostatečně nevypořádal s žalobními námitkami. Stěžovatel v žalobě namítal především nesprávně zjištěný skutkový stav, který nemá oporu v důkazech nacházejících se ve správním spise. Stěžovatel dále zrekapituloval jednotlivá žalobní tvrzení a jejich vypořádání městským soudem. Všechna žalobní tvrzení byla opřena o řadu důkazů, s nimiž se však městský soud nevypořádal. Z napadeného rozsudku není zjevné, proč městský soud považoval žalobní námitky za liché či vyvrácené.

[11] Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Žalovaný se nezabýval všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí a řadu důkazů nehodnotil a neučinil z nich skutkový závěr. Nezabýval se stěžovatelským vyjádřením, že se neodmítl podrobit orientační dechové zkoušce ani odbornému lékařskému vyšetření, jeho výpovědí, ze které vyplynulo, že se neodmítl podrobit orientační dechové zkoušce ani odbornému lékařskému vyšetření, přepisem obrazového a zvukového záznamu ze zásahu policistů, ze kterého vyplývá, že již před 9:43 hod. stěžovatel uváděl, že se podrobí odbornému lékařskému vyšetření, výpisem z telefonních hovorů právní zástupkyně stěžovatele, ze kterého vyplynulo, že požadovala vyslání kontroly nad postupem zasahujících policistů prokazatelně v 9:43 hod., přičemž kontrola dorazila až okolo 11:40 hod. Skutková podstata, ze které žalovaný vycházel, nemá oporu ve správním spisu. Žalovaný ponechal stěžovatelské námitky bez reakce s odůvodněním, že postačuje, jsou-li vypořádány základní odvolací námitky. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné i proto, že v něm nebyly dodrženy předepsané parametry správního rozhodnutí, jelikož odůvodnění neobsahuje úvahy, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí. Městský soud tedy pochybil, když napadené rozhodnutí nezrušil pro nepřezkoumatelnost.

[12] Žalovaný nedodržel procesní požadavky kladené na výrok a odůvodnění správního rozhodnutí. K tomu stěžovatel zopakoval již výše uvedené konkrétní výtky. Za svévolné považuje tvrzení žalovaného, že byl poučen o důsledcích odmítnutí vyšetření. Dané tvrzení totiž nevyplynulo z žádných důkazů. Námitku svévolného jednání magistrátu žalovaný nesprávně zamítl a neshledal svévolnost zjištění, že stěžovatel překročil nejvyšší dovolenou rychlost.

[13] Rozhodnutí žalovaného odporuje zákazu libovůle a navíc bylo vydáno v rozporu se základními zásadami řízení před správními orgány zakotvenými v § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného konstatoval i městský soud, jelikož se stěžovatel nedopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. Městský soud měl z tohoto důvodu napadené rozhodnutí zrušit, což ale neučinil.

[14] Policisté neměli důvodné podezření, že by byl stěžovatel ovlivněn alkoholem. Městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že policisté nemusejí mít důvodné podezření. Stěžovatel odkázal na zákon č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého se musí podrobit vyšetření osoba, u které je důvodné podezření, že požíla alkohol. Policisté žádné důvodné podezření stěžovateli nesdělili a ani ho nemohli mít. Městský soud odkázal na usnesení rozšířeného senátu č. j. 2 As 145/2015-45, které však též požaduje důvodnou domněnku ohledně řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu či jiné návykové látky.

[15] Městský soud nesprávně posoudil námitku ohledně nepoučení stěžovatele o následcích odmítnutí podřídit se vyšetření na přítomnost alkoholu v těle. Podle městského soudu stěžovatel nemusel být poučen, jelikož byla přítomna jeho právní zástupkyně. Dle § 6 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů, je však policista povinen poučit řidiče o následcích odmítnutí dechové zkoušky. Stěžovatel se neorientuje v právní úpravě zákona o silničním provozu, a proto mu nebyly zřejmé následky odmítnutí vyšetření na přítomnost alkoholu v těle. Stěžovatel se navíc lékařskému vyšetření podrobil. Skutečnost, že se tak stalo až po několika hodinách, může jít k tíži pouze zasahujícím

pokračování

policistům, jelikož právní zástupkyní zvaná kontrola dorazila až po dvou hodinách po opakovaných urgencích.

[16] Společenská škodlivost stěžovatelova jednání nebyla naplněna. V dané věci nedošlo k porušení či ohrožení společenského zájmu. Stěžovatel po policistech zcela legitimně požadoval vysvětlení, proč jej zastavili. Když mu začali tvrdit, že překročil nejvyšší povolenou rychlost, tak se legitimně tomuto tvrzení bránil. Z tohoto důvodu jej policisté začali šikanovat a stěžovatel si raději zavolal svou právní zástupkyni.

[17] Stěžovatel na závěr uvádí, že se městský soud v dané věci dopustil libovůle. Stěžovateli je znám rozsudek městského soudu ze dne 26. 10. 2021, č. j. 1 A 102/2017-128, ve kterém dospěl v podobné věci k opačným závěrům.

[18] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Následně se zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, jinak by ji odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s. a čl. II zákona č. 77/2021 Sb.).

[20] Nejvyšší správní soud nepřijatelnost podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem *přesah vlastních zájmů stěžovatele*. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[21] Nejvyšší správní soud shledal, že se městský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Kasační stížnost je proto přijatelná.

[22] Kasační stížnost je důvodná.

[23] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem a pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS).

[24] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se městský soud nevypořádal s žalobními tvrzeními. Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí konkrétní závěry městského soudu, které považuje za nedostatečné. Tyto závěry NSS neshledává nepřezkoumatelnými. Městský soud logickým a dostatečným způsobem odůvodnil své závěry ohledně odmítnutí stěžovatele podrobit se odbornému lékařskému vyšetření na

přítomnost alkoholu v těle, poučení o následcích odmítnutí odborného lékařského vyšetření, důvodného podezření z ovlivnění alkoholem, respektive jeho nepotřebnosti v dané věci, absence společenské nebezpečnosti a otázky, proč i po shledání nesprávnosti závěru o spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu neshledal žalobu důvodnou.

[25] Dle ustálené judikatury neměl městský soud povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako takové (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo bod 27 rozsudku NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Afs 289/2019-41, č. 4192/2021 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů navíc musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[26] Vypořádání většiny žalobních námitek by pohledem výše uvedené judikatury mohlo být považováno za dostatečné, nicméně stěžovatel v žalobě namítal i nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného. Městský soud se k námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nijak nevyjádřil, ačkoliv ji zmínil v bodě 2. napadeného rozsudku, ve kterém shrnul žalobní argumentaci. Posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného bylo pro projednávanou věc podstatné, jelikož pokud by městský soud skutečně přezkoumal nepřezkoumatelné rozhodnutí, zatížil by napadený rozsudek vadou dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91).

[27] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného v tom, že žalovaný nedodržel procesní požadavky kladené na výrok a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu. Nadto se nevyjádřil k několika odvolacím námitkám, konkrétně k námitce, že 1) stěžovatelova právní zástupkyně údajně během daného zásahu již v 9:43 hod. uvedla, že stěžovatel odborné lékařské vyšetření podstoupí, k čemuž stěžovatel v rámci odvolání přiložil důkazy, které měly danou skutečnost prokázat, 2) zasahující policisté stěžovatele nepoučili o následcích nepodrobení se vyšetření na přítomnost alkoholu v těle a 3) policisté neměli důvodné podezření, že stěžovatel byl pod vlivem alkoholu.

[28] Co se týče námítky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného kvůli nedodržení procesních požadavků kladených na výrok a odůvodnění, NSS neshledává, že by rozhodnutí žalovaného touto vadou trpělo. Z rozhodnutí o odvolání vyplývá, kdo rozhodoval, o jaké věci bylo rozhodováno, kdo byli účastníci řízení a podle jakých právních norem bylo rozhodováno. Též z něj vyplývají jednotlivé závěry žalovaného ohledně sporných skutečností. Rozhodnutí žalovaného proto není z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.

[29] Opačný závěr je však třeba učinit ohledně nevypořádání některých odvolacích námitek. Dle ustálené judikatury musí být z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu seznatelné, proč považoval námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené a proč považoval skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené (srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, či ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).

pokračování

[30] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání uvedl, že nevypořádal všechny odvolací námitky, jelikož dospěl k závěru, že není povinen vypořádat každou z nich. Vzhledem k částečnému opakování námitek v odvolání a jeho nepřehlednosti lze se žalovaným souhlasit, že není třeba se vypořádat s každou dílčí odvolací argumentací, ale je nutné se vypořádat s hlavními, respektive pro věc podstatnými námitkami. V projednávané věci proto bylo nutné vyjádřit se k odvolacím námitkám, které mohly mít vliv na posouzení toho, zda stěžovatel skutečně spáchal daný přestupek, zejména k námitce, že stěžovatelova právní zástupkyně údajně vyjádřila v 9:43 hod. souhlas s podrobením se odbornému lékařskému vyšetření. Též bylo třeba vyjádřit se k důkazům, kterými se toto tvrzení stěžovatel snažil prokázat v odvolání. Tuto povinnost žalovaný nesplnil. Žalovaný se měl též vyjádřit k námitce, že stěžovatel nebyl poučen o následcích odmítnutí výzvy k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření. Žalovaný sice na straně páté rozhodnutí o odvolání uvedl, že stěžovatel byl poučen o důsledcích odmítnutí tohoto vyšetření, nicméně není zřejmé, na základě čeho k tomuto závěru dospěl. Sám městský soud ostatně následně v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že daného poučení se stěžovateli ve skutečnosti nedostalo. Žalovaný též nevypořádal námitku, zda zasahující policisté měli (anebo potřebovali mít) důvodné podezření na požití alkoholu.

[31] Jelikož se žalovaný s výše uvedenými námitkami nevypořádal, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z tohoto důvodu je třeba jej i s napadeným rozsudkem zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude povinen tyto námitky řádně vypořádat. Tímto však NSS nijak nepředjímá, zda mají být dané námitky shledány důvodnými či nikoliv. Na závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného nemůže nic změnit skutečnost, že výše uvedené námitky fakticky vypořádal (za žalovaného) městský soud. Správní soud ovšem není oprávněn nahrazovat zcela chybějící vypořádání žalovaného s podstatnými odvolacími námitkami svým vlastním posouzením. Městský soud se navíc sám nevypořádal právě s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jak bylo konstatováno výše.

[32] Nejvyšší správní soud shledal kromě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného i další podstatné pochybení, ke kterému je třeba se vyjádřit, a to posouzení zákonnosti výroku o stěžovatelově vině za spáchání daných přestupků. Městský soud dospěl v napadeném rozsudku k závěru, že se stěžovatel nedopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, jelikož nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku. Následně dospěl k závěru, že tato skutečnost nemá vliv na výrok o sankci, a proto nebylo třeba rozhodnutí správních orgánů rušit. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že městský soud měl po shledání důvodnosti námitky o nespáchání přestupku dle výše uvedeného ustanovení rozhodnutí žalovaného zrušit.

[33] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že městský soud měl shledat žalobu důvodnou i z tohoto důvodu. Závěr městského soudu o tom, že stěžovatel nespáchal jeden z přestupků, z jejichž spáchání byl správními orgány shledán vinným, skutečně neměl v projednávané věci vliv na výrok o sankci, neboť i za městským soudem nezpochybněné spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu musel stěžovatel dostat pokutu přinejmenším ve výši, v níž mu byla vyměřena. Tentýž závěr městského soudu však nepochybně měl vliv na výrok o vině, který proto nemůže obstat. Prvostupňové rozhodnutí potvrzené žalovaným obsahuje pouze jeden výrok o vině za

spáchání obou přestupků. Je v něm uvedeno, že stěžovatel je vinen „*tím, že dne 13. 05. 2019 v 09:17:57 hodin v Praze 4 na ulici X ve směru jízdy od ulice X k ulici X, řídil motorové vozidlo tovární značky Audi, registrační značky X, přičemž nerespektoval nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou místní úpravou na pozemní komunikaci a v úseku, kde byla dovolena rychlost 30 km/h, jel rychlostí 53 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, byla tedy panu P. M. jako nejnižší skutečná rychlost jízdy naměřena rychlost 50 km/h, což je o 20 km/h vyšší, než je v konkrétním místě dovoleno. Dále byl jmenovaný policistou Policie ČR vyzván, aby se podrobil orientačnímu vyšetření podle zvláštního právního předpisu, pomocí přístroje Alcotest Dräger, ke zjištění zda nebyl během jízdy pod vlivem alkoholu, přičemž se tomuto vyšetření odmítl podrobit. Proto byl následně policistou Policie ČR vyzván k podrobení se lékařskému vyšetření podle zvláštního právního předpisu spojenému s odběrem biologického materiálu, ke zjištění zda nebyl během jízdy pod vlivem alkoholu, čemuž se rovněž odmítl podrobit.*“ Tímto jednáním podle výroku prvostupňového rozhodnutí o vině spáchal stěžovatel přestupky podle § 125c odst. 1 písm. d) a § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

[34] V případě, kdy stěžovatel podle městského soudu jeden z výše uvedených přestupků nespáchal, by řízení o tomto přestupku mělo být po rozsudku městského soudu správně zastaveno dle § 86 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, dle kterého se řízení o přestupku zastaví, *jestliže skutek, o němž se vede řízení, se nestal nebo není přestupkem*. Městský soud však namísto zrušení rozhodnutí správních orgánů a vrácení věci žalovanému stěžovateli žalobu zamítl. Z tohoto důvodu je stěžovatel nadále pravomocně shledán vinným za přestupek, který podle městského soudu nespáchal. Městský soud se totiž zaměřil pouze na fakt, že i nadále ob stojí výrok prvostupňového rozhodnutí o trestu, nezohlednil však, že již neobstojí část výroku o vině. Tato skutečnost má sama o sobě vliv na právní postavení stěžovatele, dále může mít vliv například na záznam bodů stěžovatele v registru řidičů, jelikož překročení nejvyšší povolené rychlosti o 20 km/h a více je dle přílohy č. 1 zákona o silničním provozu přestupkem, za který jsou řidiči zaznamenány tři body. Městský soud měl proto rozhodnutí žalovaného zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení, ve kterém by bylo řízení o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu zastaveno.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Z výše uvedených důvodů NSS rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil. Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správního orgánu (§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.), NSS zrušil i rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem NSS (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[36] Na závěr NSS uvádí, že správní orgány jsou v následné fázi řízení vázány závěrem městského soudu ohledně toho, že stěžovatel nespáchal přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. V případě, že stěžovatelovy námitky původně nevypořádané žalovaným nebudou v následném řízení shledány důvodnými, může být stěžovatel shledán vinným pouze za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

[37] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, proto musí určit náhradu nákladů celého soudního řízení. Ve vztahu k výsledku celého soudního řízení je

pokračování

nutno posuzovat procesní úspěšnost účastníků řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný účastník právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi řízení, který úspěch ve věci neměl. Z tohoto pohledu je nutno za úspěšného účastníka považovat stěžovatele; naopak žalovaný v řízení úspěch neměl, a proto mu NSS náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[38] Náklady řízení o kasační stížnosti spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5 000 Kč a odměně advokátky, která zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby za sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že právní zástupkyně stěžovatele doložila, že je plátkyní DPH (č. l. 21 spisu NSS), NSS částku odměny zvýšil o 21 % odpovídající DPH. Odměna právní zástupkyně stěžovatele tak činí 4 114 Kč. Celkově tedy náklady řízení před NSS představovaly 9 114 Kč.

[39] Co se týče nákladů řízení o žalobě, ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v odměně advokátky, která zahrnuje čtyři úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky a účasti na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], a činí v dané věci 12 400 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 1 200 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 13 600 Kč. Vzhledem k tomu, že právní zástupkyně stěžovatele je plátkyní DPH, NSS částku odměny zvýšil o 21 % odpovídající DPH. Odměna právní zástupkyně stěžovatele v řízení před městským soudem tak činí 16 456 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy celkově představovaly 19 456 Kč.

[40] Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši 28 570 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právní zástupkyně stěžovatele.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2023

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu